

her i Thinget, at den ikke opløser een Gang og to Gange uden at være i Overensstemmelse med de Herrers Meninger og Ønsker. Jeg vilde ogsaa beklage, om man ikke fik Leilighed til her at faae Udtryk for de Herrers statsretlige Betragtninger og politiske Opfattelser, som det ærede Medlem har fremsat her, naar de eksistere i Befolkningen, selv om det ogsaa kun er i visse Klasser i Samfundet. Den Del af det ærede Medlems Udtalelse maa han altsaa ogsaa tage tilbage. Hvad angaar det, at vi sjerne Kræfter fra Benstre, fra Fler-tallet her i Folkethinget, ved ikke at følge Kultusministeren i hans Anmærninger om Universitetet, da ligger dette over min Forstand, jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem. Skulde der gives Professorer, som ere Benstremænd, men som blive Højremænd, fordi man ikke følger Kultusministeren i hans Politik, saa vil jeg sige, at saadanne Professorers Benstresind vilde jeg ikke give en Ønit for. Det kan gjerne være, at der er saadanne Professorer — det ærede Medlem maa jo vide det, siden han omtalte det —, der have en saadan Løshed med Hensyn til politiske Anskuelser, at de kunne forandre deres saakaldte Standpunkt paa Grund af et saadant underordnet Forhold. Det ærede Medlem omtalte Tscherning. Derfor det ærede Medlem havde troet, at noget Saadant vilde blive Følgen af, hvad der skete i 1866, og at det ikke blot var et rhetorisk berettiget Middel i Tschernings Mund, der kæmpede imod denne Forandring, hvis han virkelig havde troet, at noget Saadant vilde følge til Stabe for vort Folk og for vor Friheds Udvikling, foretømer det mig, at det ærede Medlem dengang skulde have fulgt Tscherning, og ikke stemt imod ham; men det ærede Medlem skulde ikke 15 Aar efter komme og sige, at han lagde saameget Mærke til alle de Ulykker, som vilde følge af denne Forandring, og desuagtet stemte derfor. Højre bruger nu Tscherning til at kapitelsæfine saa Et, saa et Andet, men da Tscherning skulde følges, var man en Modstander af ham; men man trækker nu enkelte Sætninger frem, for at bruge dem. Jeg forstaaar forresten meget godt, at Tscherning kan have spaaet store Ulykker af denne Forsatningsforandring, han kjendte jo ogsaa dem, om hvem det kunde antages, at de vilde misbruge denne Forsatning. Hvad nu angaar det ærede Medlems Udtring om midlertidige Finanslove, tror jeg, det ærede Medlem tager fuldstændig feil, naar han tror, at hvad der blev yttret, navnlig af det ærede Medlem, som indlevede Forhandlingerne idag, skulde være fremkommet af en vis Uro. Nei, jeg opfatter det saaledes, at det ganske simpelt er et parlamentarisk Indlæg for at bortveire de løse Udtalelser, som ere faldne. Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem for Aalborg

Amts 1ste Valgkreds (Suel) ogsaa fuldkommen deler hans Betragtning, og jeg antager, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) vil sige det Samme, at denne Betragtning af det ærede Medlem fra Stege ogsaa er hans, og at, naar man omkring i Højre under hele Valgbevægelsen har brugt de to ærede Medlemmers Udtalelser imod os for at stramme Folk fra en midlertidig Finanslov, da er det en ren Misforstaaelse af de ærede Medlemmers tidligere Udtalelser. Det ærede Medlem vil altsaa se, at disse Udtalelser have deres Nytte indenfor en parlamentarisk Forhandling. Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem; han har fundet Fornøjelse i at gjentage en Udtring, som han fremsatte saa prosetistisk for 8 Aar siden, nemlig at, naar Folkethinget ikke vilde bevilge, hjalp man sig frem uden dette Things Bevilling. I denne Sætning samler det ærede Medlem sin Regjeringsvisdom. Det ærede Medlem er meget stærk i Fortolkningen af Bestemmelser vedrørende Stattebevillingsretten og dette Things forfatningsmæssige Net; men stærkere kunde han da ikke udtale sig derimod end ved denne Sætning. Jeg vender mig nu til min ærede Kollega fra Thisted (Sagb). Jeg havde ondt af ham, thi han blev saa hidsig, ikke blot varm, men hidsig, og det gif ikke blot ud over mig — det var dog maaste en Misforstaaelse af mine Ord, der gav Anledning dertil — men ogsaa ud over hele Thinget; men Thinget kan dog ikke gjøre ved, om jeg enten i Virkeligheden saarer eller ved en Misforstaaelse af det ærede Medlem synes at saare ham ved mine Udtalelser. Det ærede Medlem fortalte os, at dette Thing skulde bestaa af de dygtigste og bedste Kræfter i Folket, og han paaviste, navnlig ved at henvise til os syndige Menneſker, at dette ikke var Tilfældet nu. Hvis jeg havde haat et Speil i Nærheden, havde det været berettiget at holde det hen for det vrede Medlems Ansyn, at han kunde se, hvorledes han selv saae ud, og navnlig se, hvorledes han selv saae ud under Belysning af den ethiske Sætning, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) fremkom med: „Den skal være ren, som kaster den første Sten“. Jeg vil bede det ærede Medlem om at optage denne Sætning fra det ærede Medlem for Helsingør og overveie, om han kan kaste Sten paa os andre syndige Menneſker her. Men jeg veed ikke, hvorledes det ærede Medlem vil bevise, at vi ikke ere de dygtigste og bedste Kræfter til at røgte vor Gjerning. Vi ere de dygtigste Kræfter, som Folket kan finde til den Gjerning efter Tid og Omstændigheder. Derfor jeg skulde udtale et bestemt Ønske, saa skulde det være det, at Valgerne og vi med dem kunde vogte i Oplysning, i Dygtighed og i politisk Erfaring, altsaa i Evne